

РЕШЕНИЕ

№ 25

гр. Плевен, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Силвия Г. Даскалова

при участието на секретаря НАТАЛИЯ СТ. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от Силвия Г. Даскалова Гражданско дело № 20234430102867 по описа за 2023 година

и на основание данните по делото и закона, за да се произнесе, взе предвид следното:

Гр.д.№ 2867/2023г. по описа на Районен съд-Плевен е образувано въз основа на е образувано въз основа на искова молба от И. Е. И., ЕГН *****, с.***, обл.Плевен, ул. „****“ № *** с настоящ адрес: с.***, обл.Плевен, ул. „****“ №*** чрез *** К. И. Б., против „****“ *** ЕИК *** , седалище и адрес на управление: гр.София, район „****“, жк. „****“ ул. „****“ *** , офис *** представлявано от А.Д.С..

Делото е образувано като гр.д. №20221***10154575 по описа на Софийски районен съд, като е изпратено по компетентност на РС-Плевен с Определение от 30.03.2023г.

На 24.07.2023 г. по делото са постъпили отговор на искова молба **и насрещна искова молба от „****“ *** ЕИК ***.**

В исковата молба се твърди, че на 19.05.2022 г. между „****“ *** и И. Е. И. е сключен договор за потребителски микрокредит от разстояние. Сочи се, че по силата на Договора „****“ *** е поел задължението да предостави на потребителя по смисъла на ЗПК, парична сума в размер на 1000 лв., а И. И. се

е задължила да върне заемната сума, както и възнаградителна лихва и други такси и разходи, както следва:

-сума на кредита - 1 000,00 лв.

-срок на кредита - 10 месеца

-годишен лихвен процент -41,16%

-годишен процент на разходите - 49,89 %

-дължима сума по кредита - 1 198,20 лв.

Твърди се в исковата молба, че съгласно чл. 6 от процесния договор за кредит, И. И. е следвало да предостави обезпечение. Сочи се, че в случай, че такова не бъде предоставено, клаузата на чл. 7 от процесния договор за кредит, предвижда, че потребителят следва да заплати неустойка в размер на 644,70 лв. (повече от половината от главницата по процесния договор за кредит).

Излагат се доводи, че процесният договор за потребителски кредит е изцяло недействителен по смисъла на Закона за потребителския кредит и Закона за защита на потребителите, а в условията на евентуалност, ако Съдът приеме, че процесния договор за кредит не е изцяло недействителен, то същия съдържа нищожни клаузи. Отправено е искане Съдът да прогласи на първо място пълната недействителност на Договора за потребителски кредит или в условията на евентуалност - да прогласи нищожността на отделни клаузи, съдържащи се в него.

Твърди се, че в настоящия случай, процесният договор за потребителски кредит е недействителен, поради наличието на няколко от хипотезите, регламентирани в чл. 22 ЗПК.

Изложени са доводи, че шрифтът е по-малък от 12, което се отнася и за Общите условия към него. Твърди се, че Общите условия, освен че не отговарят на изискването за шрифт, поради липсата на разстояние между редовете и абзаците, са трудни за възприемане от потребителя, което е нарушение на ЗПК и ЗЗП.

Твърди се, че съгласно чл.11, ал.1, т.6 ЗПК, като задължителен реквизит на договорите е посочен срок на договора за кредит, като в процесния договор такъв срок липсва. Сочи се, че същият съдържа единствено погасителен план на вноски, което според ищеца не следва да се тълкува като

срок на договора.

Излагат се съображения, че в чл. 11, ал. 1, т. 9а ЗПК, като задължителен реквизит от съдържанието на всички договори за потребителски кредити е регламентирано да бъде посочена методиката за изчисляване на референтния лихвен процент, каквато методика в процесния договор липсва.

Твърди се също така, че е нарушена и разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК, тъй като в договора следва да е посочена не само цифровата стойност на годишния лихвен процент, но и изчерпателно да се посочат всички разходи, които потребителят ще направи и които са отчетени при формирането на годишния процент на разходите, тъй като потребителят е икономически слабата страна по процесния договор.

Твърди се, че е нарушена императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 11 ЗПК, тъй като в Договора, както и в погасителният план не може да се извлече информацията за размера на включените в месечната погасителна вноска суми, а именно колко лихва, колко главница и колко такса се погасява с всяка вноска и дали се дължат други такси по кредита /каквато е задължително вменената неустойка по чл. 6, ал. 2 от процесния договор/.

Ищцата счита, че в процесния договор за кредит е нарушена и разпоредбата на чл. 11, т. 12 от ЗПК.

Твърди се, че при сключване на процесния договор за кредит, на ищцата не са представяни Общите условия към него, тя не ги е подписала на всяка страница, каквито са изискванията на Закон за потребителски кредит, което на самостоятелно основание води до недействителността на процесния договор за кредит.

Ищцата излага доводи, че процесния договор за потребителски кредит е недействителен и поради изискването за предоставяне на обезпечение, предвидено в чл. 6 от същия, респективно поради обективизираното в чл. 7 от договора, задължение за заплащане на неустойка. Твърди се, че в чл. 6 от договора за потребителски кредит, кредиторът едностранно е вменил задължение за потребителя да предостави обезпечение за кредита, като чисто формално е предоставил 2 опции, както и срок от 3 дни, който се явява крайно недостатъчен за условията, които следва да бъдат изпълнение преди изтичането му. Твърди се, че клаузата на чл. 6 от процесния договор за кредит предвижда задължение, което на практика е неосъществимо.

Излагат се доводи, че нищожна поради противоречие с добрите нрави е клаузата на чл. 7 от процесния договор за кредит, регламентираща, че в случай, че ищцата не предостави обезпечение, съгласно чл. 7 от процесния договор, същата дължи заплащането на неустойка в размер на 644,70 лв. - представляваща повече от половината от главницата по процесния договор за кредит. Твърди се, че това всъщност представлява скрита добавка към възнаградителната лихва.

Ищцата счита, че уговорената в процесния договор „неустойка“ е уговорена за едно практически неизпълнимо задължение за предоставяне на обезпечение, излиза извън присъщите ѝ обезщетителна, обезпечителна и санкционна функции и не представлява неустойка по смисъла на чл. 92 от ЗЗД, а допълнително възнаграждение за кредитополучателя.

Сочи се, че неустойката не е включена и при формиране на ГПР, което е заобикаляне на материалния закон и по-точно на разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Ищцата счита, че нищожна като противоречаща на добрите нрави е и клаузата, включена в процесния договор за кредит, фиксираща размера на възнаградителната лихва на 41,16%. Излага доводи, че допустимият размер на договорната лихва не може да надвишава трикратния размер на законната лихва.

Отправено е искане за прогласяване на нищожността на Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., сключен между ищцата И. Е. И. и ответното дружество - „***“ *** поради противоречие с разпоредбите на ЗПК, ЗЗП и ЗЗД. При условията на евентуалност е отправено искане за прогласяване на нищожността на клаузата на, регламентираща лихвен процент в размер на 41,16% и чл. 7 от процесния договор за кредит, възлагащ в тежест на ищцата И. И. да заплати неустойка за непредставяне на обезпечение по кредита.

Към исковата молба са приложени писмени доказателства. Не са направени доказателствени искания. Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника, в който се оспорва изцяло основателността на предявения иск от страна на ищеца. Отправено е искане претенцията да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

Излагат се аргументи, че процесният договор е действителен. Сочи се, че е изготвен на шрифт 12, че има нужното разстояние между абзаците, както и че Общите условия са написани по ясен и недвусмислен начин,

Твърди се, че в процесния договор ясно и недвусмислено е написано *„Кредиторът предоставя на Потребителя потребителски микрокредит от разстояние в размер на 1000 лева, за срок от 10 месеца..., като същата информация се съдържа и в част II, т.4 от предоставени на потребителя СЕФ.*

Твърди се, че разпоредбата на чл.11, ал.1, т.9а ЗПК не е приложима към процесния договор, тъй като, както е посочено в § 1, същият е с фиксирана годишна лихва, а изискването на чл. 11, ал.1, т.9а ЗПК се отнася за договори с променлив лихвен процент.

В отговора на искова молба се излагат съображения, че са спазени изискванията на чл. 11, ал.1 т.10 ЗПК, а именно: в §1 от договора е посочен размерът на отпуснатия кредит, годишният лихвен процент, годишният процент на разходите в размер на 49,89%, както и размерът на общата сума за погасяване по кредита. Сочи се, че изискване за посочване в договора на всички разходи, които се включват в ГПР, като условие за неговата действителност, ЗПК не поставя. Твърди се, че е достатъчно цифрово посочването на ГПР, като вида на разходите, от които се формира са посочени в чл. 19, ал. 1 ЗПК.

Излагат се аргументи, че в § 19 от процесния договор се съдържа подробен погасителен план с информация за размера и падежа на всяка вноска, колко главница и колко лихва се погасява с нея, размер на неустойката, в случай че такава бъде начислена, както и какъв е размерът на вноската, в случай че бъде начислена неустойка.

Сочи се, че възраженията на ищцата по отношение на чл.11, ал.1, т.12 е поредно бланкетно изложено твърдение, в което не се съдържа никаква конкретика.

Сочи се, че договорът е сключен от разстояние, за който съответно се прилага Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР), като ищцата е кандидатствала за кредита, подавайки заявка в онлайн платформата на дружеството на адрес www.creditgroup.cc, като за тази цел е предоставила три имена, ЕГН, личен мобилен телефон, имейл, сумата, която

желае да ѝ бъде отпусната и период на кредита.

В тази връзка се сочи, че „****“ *** изпраща имейл до потребителя, с който го уведомява, че ще отпусне поискания от него кредит, съгласно желаните параметри. Твърди се, че в същия имейл се съдържа линк и прикачени екземпляр от Договора за потребителски кредит и Общите условия към него, Преддоговорна информация под формата на Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити, представляващ Приложение № 2 към чл. 5, ал. 2 от Закона за потребителския кредит, Преддоговорна информация по чл. 8 от Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние, както и Декларация-съгласие за обработка на личните му данни, с които Потребителят да се запознае преди да реши дали да се обвърже с конкретния Договор за кредит.

Сочи се, че след като потребителят се запознае с приложените документи и се съгласи с параметрите на договора, натиска /използва/ изпратения в имейла линк, който го препраща към страница с форма за подписване на сървъра на „****“ ***. Подробно се описва процедурата – предоставяне на линк, е озаглавен "линк за подписване на договора", препращане съдържащо уникален *** (уникална комбинация от 64 знака, генерирана за конкретния клиент, с имейла, който е предоставил и конкретната заявка), в която следва да въведе успоредно изпратен му с имейла, генериран специално за него ПИН код. Соци се, че на предоставен от кредитополучателя телефон - ***, е изпратен ПИН с уникален номер ***, който по-късно е въведен в системата от кредитополучателя за потвърждаване на подписването на Договора за кредит. Соци се, че едва след въвеждането на ПИН кода, потребителят потвърждава сключването на договора като кликва последователно „Съгласен съм“ и „Потвърждавам подписването на договора“, след което на сървъра на кредитополучателя се удостоверява, че от уеб форма с адрес, съдържащ уникалния *** е въведен уникалния ПИН, предоставен на кредитополучателя. Едва тогава процесът на подписване получава статут "валиден" и предстои отпускане на сумата по кредита. Твърди се, че страните „****“ и И. И. са изпълнили всички стъпки, описани по-горе.

Ответникът счита възраженията на ищцата по отношение на неустойката за неоснователни. Соци, че кредитът е предоставен при

фиксирана годишна лихва в размер на 41,16% на година. Излага доводи, че неустойката, договорена между страните в §7 от процесния договор, няма характера на договорна лихва.

Ответникът се позовава на разпоредбата на чл.19 ал.3 т.1 ЗПК, и счита за неоснователни твърденията, че в размера на ГПР е трябвало да бъде начислена и сумата за неустойката.

Излага доводи, че дори клаузата за неустойка да бъде приета за нищожна, това по никакъв начин не влече нищожност на целия договор.

Ответникът счита за неоснователни доводите в исковата молба, че клаузата за възнаградителна лихва била нищожна, поради противоречие с добрите нрави. Сочи, че е въведен максимален предел на ГПР, който не може да надвишава пет пъти размера на законната лихва. Излага аргументи, че в конкретният случай, при изчисляването на годишния процент на разходите по процесиите договори за кредит е включен единствено разходът за възнаградителна лихва, тъй като други такси, комисионни и възнаграждения съгласно същия договор, не се дължат.

Позовава се на §1. от процесния Договор за кредит, че ГПР, изчислен по начина, посочен в Приложение № 1 към чл. 19 от ЗПК е в размер на 49,89%, което е в рамките на допустимия размер, според ЗПК.

Излага доводи, че процесният договор за кредит не противоречи на добрите нрави и е сключен при стриктно спазване на разпоредбите на ЗПК, поради което е действителен.

Ответникът сочи, че е финансова институция, която отпуска кредити със собствени средства и на лица, които банките често отказват да финансират, което значително увеличава риска при упражняването на такъв тип дейност. Излага доводи, че високите нива на риск, при които финансовата институция работи, са причината за по-високия размер на възнаградителната лихва.

В заключение е отправено искане да бъдат отхвърлени предявените искове, като неоснователни. Приложени са писмени доказателства. Направени са доказателствени искания. Претендират се разноси.

В срока за отговор е предявен и насрещен иск от „** ЕИК ***, против И. Е. И., ЕГН *****.**

Твърди се, че 19.05.2022 г. ищецът по насрещния иск „****“ *** и ответника по настоящия насрещен иск И. Е. И. сключили Договор за потребителски микрокредит от разстояние. Сочи се, че по силата на същия договор, „****“ *** предоставило в заем на И. Е. И. сумата от 1000 лева, съгласно Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022, служещ за разписка за извършено плащане.

Излагат се доводи, че съгласно §1. от Договора, ответникът се задължи да върне получената в заем главница от 1000 лева на 10 равни вноски, заедно с фиксираната договорена лихва от 41,16 % на година или общо сумата от 1198,20 лева. Сочи се, че съгласно §3. от Договора, сумата от 1198,20 лева следвало да бъде заплатена от И. И. на „****“ *** на 10 равни вноски от по 119,82 лева, представляващи сбор от договорна лихва и главница.

Твърди се, че за погасяване на задълженията си по процесния Договор за кредит, ответникът по насрещния иск е заплатил на “****“ *** сума в общ размер на 769,00 лева на 7 броя вноски, подробно описани. Сочи се, че с платената сума от 769,00 лева, ищецът е погасил 6 броя анюитетни вноски и част от седма погасителна вноска по кредита.

Твърди се, че след извършване на гореописаните плащания, И. И. продължава да дължи на “****“ *** сумата от 429,18 лева, представляваща задължение по подробно описани вноски.

Отправено е искане И. Е. И. с ЕГН ***** да бъде осъдена да заплати на „****“ *** е ЕИК ***, сумата от 405,86 лева, представляваща изискуема главница по Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., дължима за периода от 19.12.2022 г. до 19.03.2023 г., ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от предявяване на настоящата искова молба до пълното погасяване на претендираното вземане, както и И. Е. И. с ЕГН ***** да бъде осъдена да заплати на „****“ *** е ЕИК *** сумата от 23,32 лева, представляваща изискуема договорна лихва по Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., дължима за периода от 19.01.2023 г. до 19.03.2023 г. (вноски от № 8 до № 10 включително по погасителния план) включително, ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от предявяване на настоящата искова молба до пълното погасяване на претендираното вземане.

Направени са доказателствени искания. Претендират се разноски.

В законоустановения срок е постъпил отговор на насрещна искова молба от И. Е. И., чрез адв. Е. К. от САК, в който се оспорва изцяло претенцията по основание и размер.

Твърди се, че дружеството не е изпълнило задълженията си по процесния договор за кредит и не е предало сумата, предмет на договора, на И. И..

Излагат се доводи, че договорът е нищожен.

Сочи се, че общите условия са неразделна част от договора за потребителски кредит и всяка страница трябва да бъде подписана от страните по договора, като в случая това изискване не е изпълнено. Твърди се, че общите условия не са предоставяни на И. И..

Твърди се, че процесният договор за кредит е в нарушение и на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, съгласно която в договора следва да е посочена не само цифровата стойност на годишния процент на разходите, но и изчерпателно да се посочат всички разходи, които потребителят ще направи и които са отчетени при формирането на годишния процент на разходите.

Твърди се, че в процесния договор не са взети предвид всички допускания и не са посочени компонентите, включени в годишния процент на разходите. Излагат се доводи, че липсва ясно разписана методика на формиране ГПР по кредита - кои компоненти точно са включени в него и как се формира посочения в договора ГПР от 47,2 %.

Сочи се, че в ГПР не е включена като разход неустойката.

Твърди се, че нито от текста на процесния договор, нито от инкорпорираня в него погасителен план става ясно каква част от погасителната вноска представлява главница, каква част - лихва, и каква част - такса за обслужване на кредита.

Излагат се доводи, че в процесния договор за кредит е нарушена и разпоредбата на чл. 11, т. 12 от ЗПК.

Твърди се, че процесният договор е в нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24 ЗПК - не съдържа клаузи, относно наличието или липсата на право на отказ на потребителя от договора, срока, в който това право може да бъде

упражнено, и другите условия за неговото упражняване, включително информация за задължението на потребителя да погаси усвоената главница и лихвата съгласно чл. 29, ал. 4 и 6 ЗПК, както и за размера на лихвения процент на ден. Твърди се, че липсва реда за прекратяване на договора за кредит /т. 23/, както и наличието на извънсъдебни способи за решаването на спорове и за обезщетяване на потребителите във връзка с предоставяне на потребителски кредит, както и условията за тяхното използване /т. 24/

Излагат се доводи, че процесният договор за потребителски кредит е нищожен, в частта, в която са уредени лихвите, поради противоречие с добрите нрави /чл. 26, ал. 1, пр. 3 от ЗЗД/ и поради това, че е сключен при неспазване на нормите на чл. 11, т. 9 и т. 10 от ЗПК във вр. с чл. 22 ЗПК, с произтичащите от това последици по чл. 23 от ЗПК, а именно, че ако договорът за потребителски кредит е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, то потребителят дължи връщане само на чистата стойност на паричния заем, но не дължи лихва или други разходи по заема.

Сочи се, че уговореният в договора лихвен процент от 41,16% надхвърля над четири пъти законната лихва и е в противоречие с добрите нрави, което води до недействителност на договора.

Излагат се съображения, че в случая разпоредбата на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД не е приложима

Релевират се доводи, процесният договор за кредит е изцяло недействителен, на основание чл. 22, ал. 1 от ЗПК.

Отправено е искане Съдът да отхвърли като неоснователна и недоказана или в условията на евентуалност погасена по давност насрещната искова претенция на „***“ срещу И. Е. И..

В открито съдебно заседание, ищецът не се явява, не се представлява.

В открито съдебно заседание, ответникът не се явява, не се представлява.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Процесният Договор за потребителски микрокредит от разстояние от

19.05.2022 г. /Договора/, сключен между ищцата И. Е. И. и ответното дружество - „****“ има характеристиката на договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, тъй като има за предмет отпускане на парични средства (кредитиране) и е сключен като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора, страните използват средства за комуникация от разстояние - интернет платформа - уебсайта на ответника “www.creditgroup.cc”. Съгласно §1 на Договора, ответникът предоставя на ищеца заем в размер на 1000 лева /главница/, за срок от 10 месеца, при 41,16 % фиксирана годишна лихва, 0,1128% лихва на ден и годишен лихвен процент на разходите /ГПР/ 49,89 %, като общата сума за погасяване е в размер на 1198,20 лева.

Съгласно §2 от Договора, кредиторът предоставя на потребителя потребителски микрокредит от разстояние по следния начин: чрез системата за разплащане EasyPay/****/.

Съгласно §3 от Договора, потребителят се задължава да върне на кредитора предоставения кредит от разстояние, на 10 равни месечни вноски, всяка в размер на 119,82 лева, дължими до 19-то число на съответния месец и описани в погасителен план в §19.

Съгласно §6 от Договора, в тридневен срок от сключване на настоящия Договор за потребителски микрокредит от разстояние, Потребителят се задължава да осигури на Кредитора едно от следните обезпечения на Договора за микрокредит от разстояние:

а) Поръчителство на едно физическо лице, което да представи служебна бележка от работодател, доказваща нетен размер на трудовото възнаграждение в размер надвишаващ 90% от стойността на отпуснатия кредит, но не по-нисък от 1.5 минимални работни заплати; или

б) Поръчителство на две физически лица, което да представят служебна бележка от работодател, доказваща нетен размер на трудовото възнаграждение в размер надвишаващ 50% от стойността на отпуснатия кредит, но не по-нисък от 1.5 минимални работни заплати.

Съгласно §7 от Договора, в случай, че независимо от изразеното от Потребителя преди отпускане на кредита съгласие за предоставяне на обезпечение, Потребителят не представи в срок някое от обезпеченията по §6 от Договора и не упражни правото си на отказ от Договора, Страните приемат, че за Кредитора настъпват вреди от намаляване на кредитоспособността на Потребителя, свързани с предприемане от Кредитора на нарочни мерки за регулиране на финансовия риск, и затова Страните се съгласяват, че Потребителят заплаща на Кредитора обезщетителна неустойка в размер на 644,70 лева, платима на 10 равни части в размер на 64,47 лева, на падежите по §3 по –горе заедно със съответната погасителна вноска, като общият размер на месечните плащания на всеки съответен падеж от Договора е в размер на 184,29 лева, платими на посочен

в табличен вид вноски и падежи.

Съдът намира, че така сключеният договор попада в приложното поле на Закона за потребителския кредит, тъй като отговаря на критериите по чл.3 ЗПК и не засяга изключенията по чл.4 ЗПК. Съгласно чл.21, ал.1 ЗПК всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

По делото е изслушано заключението по допусната съдебно-счетоводна експертиза, което съдът възприема като обективно, обосновано, компетентно и безпристрастно. Съгласно заключението, на И. И., по Договор за микрокредит от разстояние от 19.05.2022г. е отпусната сума от 1000 лева, като съгласно разписка за извършено плащане от „****“ *** на 19.05.2022г. е извършено плащане чрез система за електронни плащания ePay.bg., като сумата е преведена на И. И.. Дадено е заключение, че по процесния договор, на И. И. е начислена сума от 1000 лева главница и 198,18 лева лихва. Съгласно заключението, по договора от страна на И. И. е заплатена сума в общ размер на 769 лева, от която: 174,86 лева платени лихви и 594,14 лева платени главници. Съгласно заключението остават дължими суми, както следва: 405,86 лева за главница и 23,31 лева лихва, както и 644,70 лева неустойка. Съгласно заключението, ГПР е в размер на 49,89 %. ГПР е в посочения размер без включена неустойка, в при включването ѝ ще бъде 191,21 %. На въпрос, отразен ли е процесният договор в счетоводството, *** К. А. е дало отговор, че съгласно справка от ответника, начислената сума за главница е 1000 лева, за лихва 198,18 лева, Останалите въпроси на ответника – за изпълняване реалното задължение за предаване отпуснатата сума, за извършените плащания и размерът на непогасената сума са намерили отговор в същия параграф на настоящото изложение, като въпроси на Съда към ***, и не следва да бъдат преповтаряни.

По делото е отменено определението за допускане на съдебно-техническа експертиза, като с Протоколно определение №2494/16.11.2023г. Съдът е приел като безспорно обстоятелство, че договорът е изготвен на шрифт 12, както и че шрифта, разстоянието, между редовете и абзаците и Общите условия не са нечетливи, предвид направени уточнения от И. И. и молбата ѝ Вх. *** от 02.11.2023г. да бъде отменено определението за допускане на съдебно-техническа експертиза.

Съгласно чл. 10, ал. 1 на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние /ЗПФУР/, преди потребителят да бъде обвързан от предложение или от договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние, доставчикът е длъжен да го уведоми своевременно за всички условия на договора за предоставяне на финансови услуги от разстояние и да му предостави информацията по чл. 8 и чл. 9 на хартиен или на друг, траен носител, достъпен за потребителя.

Съгласно изричните норми на чл. 18, ал. 1, т. 3, ал. 2 и ал. 3 ЗПФУР, при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е

длъжен да докаже, че е получил съгласието на потребителя за сключване на договора. За доказване на изявления, отправени съгласно този закон, се прилага чл. 293 ТЗ, а за електронни изявления - Законът за електронния документ и електронния подпис - ЗЕДЕП.

Съгласно чл. 2, ал. 1 ЗЕДЕУУ (Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги - изменено заглавие ДВ бр. 85/2017 г.), електронно изявление е словесно изявление, представено в цифрова форма чрез общоприет стандарт за преобразуване, разчитане и визуално представяне на информацията. Електронен документ е всяко съдържание, съхранявано в електронна форма, по-специално текстови или звуков, визуален или аудио-визуален запис (чл. 3, ал. 1 ЗЕДЕУУ). Писмената форма се смята за спазена, ако е съставен електронен документ (чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕУУ). Възпроизвеждането на електронния документ върху хартиен носител не променя характеристиките му.

Съгласно чл. 18, ал. 3 ЗПФУР изявленията, направени чрез телефон, друго средство за гласова комуникация от разстояние, видеовръзка или електронна поща, се записват със съгласието на другата страна и имат доказателствена сила за установяване на обстоятелствата, съдържащи се в тях.

Съгласно чл. 184, ал. 1 ГПК, електронният документ може да бъде представен възпроизведен на хартиен носител като препис, заверен от страната, а при поискване страната е длъжна да представи документа на електронен носител. Представеният на хартиен носител заверен препис от договора за кредит и общите условия към него, са годно доказателство за съдържанието на материализираните в тях изявления и удостоверяват процесното облигационното правоотношение.

Съгласно чл. 18, ал. 5 от ЗПФУР, за договора за предоставяне на финансови услуги от разстояние се прилагат и чл. 143 - 148 от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/.

Съгласно практиката на Европейския съд по Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи в потребителските договори, въведена в ЗЗП с § 13а от Допълнителните разпоредби, "... националният съд е длъжен да разгледа служебно неравноправния характер на договорна клауза, когато са налице необходимите за това правни или фактически обстоятелства. Когато счете такава клауза за неравноправна, той не я прилага, освен ако потребителят се противопостави на това.. ". По смисъла на § 13, т. 1 от ДП на ЗЗП, ищецът е потребител, тъй като е физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност. Съгласно чл. 143 от ЗЗП, неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.

Чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК предвижда като част от задължителното съдържание на договора посочването на ГПР, изчислен към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 към ЗПК начин. Предвиден е законоустановен максимален размер на ГПР, който е до пет пъти законната лихва съгласно чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Неоснователно е възражението за нищожност на целия договор.

Процесният договор за кредит е сключен след изменението на чл.19 ЗПК /обн.ДВ, бр. 35 от 2014 г., в сила от 23.07.2014 г./, поради което по отношение на същия е приложимо изискването алинея четвърта на същата разпоредба ГПР да не надвишава пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България.

Съгласно посочените разпоредби, действащи след 2014 г., годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България, като клаузи в договор, надвишаващи определените, се считат за нищожни. По конкретния договор, съгласно приетото заключение на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, ГПР е определен на 49,89 %, при размер на законната лихва 10 %, което показва, че ГПР не надвишава нейният петкратен размер, т.е. не е налице нарушение на законовото изискване, както и на добрите нрави.

Съдът намира, че неустойката не следва да бъде включена в ГПР.

Ищецът И. И. е отгелила оспорването си във връзка с размера на шрифта и четливостта, между редовете и абзаците и Общите условия.

Във връзка с гореизложеното, предявеният иск по чл. 26, ал.1 ЗЗД за обявяване на целия договор за нищожен, е неоснователен.

По отношение на предявения в условията на евентуалност иск по чл. 26, ал.1 ЗЗД за прогласяване на нищожност на отделна клауза - на клаузата, регламентираща лихвен процент в размер на 41,16% и § 7 от процесния договор за кредит възлагащ в тежест на ищцата И. И. да заплати неустойка за непредставяне на обезпечение по кредита, Съдът намира следното:

Годишният лихвен процент е във фиксиран размер от 41,16%. Възнаградителната лихва има характер на цена на предоставената услуга,

като нейната стойност, следва да се съизмерява, както със стойността на отпуснатия заем, така и със срока, за който се уговоря връщането, както и с обстоятелството дали е обезпечен. Към датата на сключване на договора е налице законово ограничение на максималния размер на разходите по кредита, по реда на чл.19 ал.4 от ЗПК /ДВ бр. 35/2014г в сила от 23.07.2014г./, където е посочено, че годишният процент на разходите, не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Договорната лихва е възнаграждението /печалбата/ на кредитодателя за това, че е предоставил определена сума в заем. За да защити потребителя и за да се избегне неоснователното обогатяване на финансови институции, предоставящи потребителски кредити чрез определяне на висок лихвен процент, законодателят е предвидил същият да е компонента, която се включва при формирането на ГПР и съответно е определил максимален размер на последния. В тази връзка, преценката за противоречие със закона следва да се прави на плоскостта дали сборът на договорната лихва, ведно с другите разходи, не надвишава фиксирания от законодателя максимален размер на ГПР. Законодателят е предвидил ГЛП да е компонент от ГПР и съответно е определил максимален размер на последния именно, за да защити потребителя и да се избегне неоснователното обогатяване на финансовите институции. Практиката на ВКС, според която противоречаща на добрите нрави е уговорка, предвиждаща възнаградителна лихва, надвишаваща трикратния размер на законната лихва е постановена преди с разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК да бъде въведен законово установен императивен лимит на възнаграждението на кредитора.

По гореизложените съображения, Съдът приема, че процесната клауза клауза от §1 на Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., регламентираща лихвен процент в размер на 41,16% е действителна и като такава поражда права и задължения за страните по заемното правоотношение, което прави неоснователна претенцията по чл. 26, ал.1 ЗЗД по отношение на тази клауза.

Съдът счита, клаузата на §7 от договора, регламентираща заплащане на неустойка за непредставяне на обезпечение по кредита е нищожна и не е породила правни последици. В договора е въведен изключително кратък срок за предоставяне на обезпечение и сложни условия, на които да отговаря поръчителя, което не съответства на ниския размер на заетата сума. Съдът намира, че ниския размер на заема очевидно не отговаря на тежките

изисквания за обезпечението му и въведените функции на неустойката. Целта на неустойката е да служи за обезпечение, обезщетение и санкция при неизпълнение на договорни задължения. Видно е, че уговорената неустойка е в размер на над половината от размера на предоставената сума.

Основното задължение на длъжника по договора за кредит е да върне предоставената в заем сума, да заплати уговореното възнаграждение за ползването ѝ и съответно реалните разходи по събирането на задължението. Уговорената неустойка не гарантира възстановяване на вреди от неизпълнение на това основно задължение, поради което Съдът приема, че с нея не се осъществява обезщетителната ѝ функция. В случая неустойката е предвидена при неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение, т.е. тя би се дължала и в случай, че кредитополучателят заплаща изцяло и в срок дължимите си вноски по кредита. В случай, че кредитополучателят изплати изцяло и в срок дължимите вноски, но не предостави обезпечение, то той би дължал неустойка без да е причинил вреди на кредитодателя. Освен това кредитодателят има правомощия да изисква и събира информация, с която да провери кредитоспособността на потребителя и тези негови действия би трябвало да предхождат вземането на решение за отпускане на кредита. Едва след анализа на тази информация, кредитодателят може да вземе решение дали да отпусне кредит. Кредитодателят не е събрал такава информация и е прехвърлил последиците от неизпълнението на това свое задължение на кредитополучателя.

Изискването за предоставяне на обезпечение, съдържа множество изначално поставени ограничения и конкретно определени параметри, както и възможност за едностранно въвеждани, непредвидени предварително и неизвестни допълнителни параметри само от кредитора, които - предвид броя им и изключително краткия срок, в който следва да се предоставят - тридневен от сключване на договора, на практика правят задължението неизпълнимо. Срокът е твърде кратък - за потребителя се създава значително затруднение, както относно физическо лице - поръчител, което следва да отговаря на редица критерии, за които информация би следвало да се събере и от допълнителни източници /напр. за доход, осигуровки, чиста кредитна история и други /. При това положение и изначалното предвиждане на неустойката да се кумулира към погасителните вноски, следва извод, че тя води единствено до скрито оскъпяване на кредита, като излиза изцяло извън присъщите ѝ функции. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяване на вреди за кредитора, който е бил длъжен да оцени кредитоспособността на длъжника, съответно и риска при предоставяне на заема към сключване на договора, като съобрази и възможностите за предоставяне на обезпечение. Включена по този начин към погасителните вноски, неустойката всъщност се явява добавък към възнаградителната лихва и представлява сигурна печалба за заемодателя. Клаузата за дължимостта ѝ е нищожна, поради противоречие с добрите нрави. Критериите дали е налице нищожност на неустойка, поради противоречие с добрите нрави, се съдържат

в ТР № 1 от 15.06.2010 г. по т. д. № 1/2009 г. на ОСТК на ВКС, а именно - когато е уговорена извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Съгласно дадените разяснения в мотивите на ТР, за спазването на добрите нрави по иск за дължимост на неустойка, Съдът следи служебно. Преценката за нищожност се извършва в зависимост от специфичните за всеки конкретен случай факти и обстоятелства, при съобразяване на примерно посочени критерии, като - естество и размер на обезпеченото с неустойката задължение; обезпечение на поетото задължение с други, различни от неустойката правни способи; вид на уговорената неустойка и на неизпълнението, за което е предвидена; съотношението между нейния размер и очакваните за кредитора вреди от неизпълнението / Решение № 107/25.06.2010 г. на ВКС по т. д. № 818/2009 г., II т.о./ Освен обезпечителна и обезщетителна, по волята на страните, неустойката може да изпълнява и наказателна функция. Така, както е уговорена, неустойката в случая е предназначена единствено да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение. Задължението за обезпечаване на главното задължение има вторичен характер и неизпълнението му не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на заетата сума. Размерът на предвидената неустойка представлява повече от половината от заетата сума, при липса на предоставено обезпечение чрез поръчител, за периода на връщане на кредита потребителят би дължал неустойка в значителен размер. Видно е, че такава уговорка противоречи на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, предл. 3 ЗЗД, тъй като нарушава принципа на справедливост и излиза извън обезпечителните и обезщетителните функции, които законодателят определя. Действително няма пречка размерът ѝ да надхвърля вредите от неизпълнението. В случая обаче, няма адекватен критерий за преценка на това надвишаване, доколкото се посочи, че процесната клауза обезпечава изпълнението на вторично задължение. Обезпечава изпълнението на задължението за обезпечаване на главното задължение. В случая и санкционната функция е въвн от предмета на задължението, тъй като само по себе си непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди. Основната цел на така уговорената неустоечна клауза е да доведе до неоснователно обогатяване на заемодателя за сметка на заемополучателя и до увеличаване на подлежаща на връщане сума със значителен размер, което е в контраст с границите на добрите нрави и не се толерира от закона. Тя нарушава принципа на справедливост и не държи сметка за реалните вреди от неизпълнението /в този смисъл Решение № 74 от 21.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 541/2010 г., IV г. о., ГК/. Тъй като противоречието между клаузата и добрите нрави е налице още при сключване на договора, не е налице валидно неустоечно съглашение и според чл. 26, ал. 1, вр. с ал. 4 ЗЗД, в тази част договорът не е пораждал правно действие.

Отделно от това житейски преценено, се явява невъзможно в тридневен срок да бъде събрана изискваната за поръчителите информация, което

нарушава принципа на добросъвестност и равнопоставеност на страните. Целта на кредитодателят е получаване на неустойката, което се доказва и от обстоятелството, че същата е предвидена в погасителния план с дължимите периодични вноски и води до оскъпяване на кредита. Същата не е свързана с неизпълнение на задължение от страна на кредитополучателят в резултат на което да са настъпили вреди за кредитодателя и възниква в резултат от липса на обезпечение чрез поръчителство. Поради това съдът приема, че същата противоречи на чл.143, ал.2, т.5 от ЗЗП, който предвижда забрана за уговаряне на клауза, задължаваща потребителя при неизпълнение на неговите задължения да заплати необосновано високо обезщетение или неустойка.

По гореизложените съображения, Съдът приема, че процесната клауза на §7 от Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г. е нищожна и като такава не поражда права и задължения за страните по заемното правоотношение, а това прави основателна претенцията по чл. 26, ал.1 ЗЗД по отношение на тази клауза.

По предявения насрещен иск с правно основание чл.79 вр.чл.86 вр.чл.240 от ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК:

С насрещния иск се претендира непогасена главница в размер на 405,86 лева / вноски от № 7 – частично, до № 10 включително по погасителния план/, за периода от 19.12.2022г.-19.03.2023г., ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от предявяване на настоящата искова молба до пълното погасяване на претендираното вземане, както и сумата от 23,32 лева, представляваща изискуема договорна лихва по Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., дължима за периода от 19.01.2023 г. до 19.03.2023 г. (вноски от № 8 до № 10 включително по погасителния план), ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от предявяване на настоящата искова молба до пълното погасяване на претендираното вземане.

Съгласно приетото заключение по съдебно-счетоводната експертиза, по Договор за микрокредит от разстояние от 19.05.2022г. е отпусната сума от 1000 лева, като съгласно разписка за извършено плащане от „***“ *** на 19.05.2022г. е извършено плащане чрез система за електронни плащания ePay.bg., като сумата е преведена на И. И.. Дадено е заключение, че на И. И. е начислена сума от 1000 лева главница и 198,18 лева лихва. Съгласно заключението, по договора е заплатена сума от И. И. в общ размер на 769 лева, /от които през „***“ 420 лева и през „***“ 349 лева/ с която сума за заплатени: 174,86 лева платени лихви и 594,14 лева платени главници. Съгласно заключението остават дължими суми, както следва: 405,86 лева за главница и 23,31 лева лихва, както и 644,70 лева неустойка. Съгласно заключението, ГПР е в размер на 49,89 %. На въпрос, отразен ли е процесният договор в счетоводството, *** е дало отговор, че съгласно справка от ответника, начислената сума за главница е 1000 лева, за лихва 198,18 лева.

Неоснователни са възраженията на ответника по насрещния иск за

изтекла погасителна давност.

Неоснователни са възраженията, че сумата не е била преведена на И. И., видно от разписка на л. 50 от делото, както и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза.

Поради изложеното, предявеният насрещен иск с правно основание чл.79 вр. чл. 86 вр. чл.240 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК за заплащане на сумата от непогасена главница в размер на 405,86 лева / вноски от № 7 – частично, до № 10 включително по погасителния план/, за периода от 19.12.2022г.-19.03.2023г., ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от предявяване на настоящата искова молба до пълното погасяване на претендираното вземане, както и сумата от 23,32 лева, представляваща изискуема договорна лихва по Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., дължима за периода от 19.01.2023 г. до 19.03.2023 г. (вноски от № 8 до № 10 включително по погасителния план), ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от предявяване на настоящата искова молба до пълното погасяване на претендираното вземане, е основателен до пълния размер на претендираната главница, и до размера на 23,31 лихва, като за разликата до пълния претендиран размер лихва от 23,32 лева следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Останалите възражения на ищеца и ответника са неотнормирани към правния спор.

По разноските:

На основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът по главния иск „****“ ЕИК ****, следва да бъде осъден да заплати на ищеца И. И. направените деловодни разноски, които са в размер на 50 лева за държавна такса.

Съдът намира, че нормата на чл. 7, ал. 2 НМРАВ определя правила за изчисление на минималните размери на ****ските възнаграждения съобразно материалния интерес, т.е. като сбор от цената на предявените искове, а не поотделно съобразно цената на отделните претенции. В този смисъл може да бъде посочено и Определение № 60345 от 11.10.2021 г. на ВКС, Трето гражданско отделение, постановено по ч.гр.д. № 3103/2021г., в което, макар и постановено по друг спорен въпрос, Съдът е приел, че възнаграждението на ****а е единно, като база за определянето му е единствено материалния интерес по правния спор, а не броя на предявените искове и броя на ответниците.

Отделно от гореизложеното, при определяне на размера на ****ското възнаграждение Съдът намира, че не е обвързан от определенияте с Наредба № 1 размери на минималните ****ски възнаграждения. За да достигне до това становище Съдът съобразява практиката, обективирана в Решение от 05.12.2006г. по обединени дела С- 94/**** и С-202/**** на СЕС. Съгласно горното решение делегирането на частноправен субект - Висшият ****ски съвет - на правомощия да определя минималните ****ски възнаграждения

представлява нарушение на правилата за свободната конкуренция, закрепени в чл.101 и чл.102 ДФЕС. Тази наредба нарушава правото на ЕС, тъй като очевидно не съответства на критериите, изведени във въпросното решение, а именно: правоприлагащият орган /Съдът/ да има възможност, отчитайки правната и фактическа сложност на делото, инстанцията, пред която се явява процесуалният представител, и продължителността на процеса, да се отклони от минимално определения размер на ***ските възнаграждения тогава, когато той се явява несъразмерно висок с оглед реално положения труд и направени разходи от процесуалния представител, респ. представляваната в процеса страна. Това разрешение се налага, тъй като правилата на Наредбата не засягат само потребителя на ***ска услуга, но и насрещната страна в съдебното производство доколкото, ако загуби делото, то в нейна тежест ще бъде възложен размерът на ***ски хонорар под формата на подлежащи на възстановяване разноски в производство. По този начин се отнема правото на Съда да съобрази спецификите на конкретното дело и да присъди разумен размер за направените разноски. Така се нарушава и правото на справедлив съдебен процес, гарантирано в чл.47 ХОПЕС и съответстващия му чл.6 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Същото се приема и в останалата практиката на СЕС, например в Решение от 28.07.2016г. по дело C-57/2015г. Съдът на ЕС съгласно което съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска Съдът да може във всеки случай, в които прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. Още повече следва да се отчете, че Наредбата е приета от ВАС - орган на сдружението на ***ите, действащ в случая като частен икономически оператор, който е насърчен от Държавата да приема свободно и самостоятелно обвързващи решения, касаещи правилата на конкуренцията в същия сектор, в който развиват дейност членовете на сдружението на ***ите, както изтъква СЕС в решението си. Съдът на ЕС е извел задължение за националния съд да гарантира пълното действие на нормите на правото на ЕС, като при необходимост, по собствена инициатива да оставя неприложена всяка разпоредба на националното законодателство, дори последваща, която им противоречи, без да е необходимо да изисква или да изчаква отмяната на такава разпоредба по законодателен или друг конституционен ред - Решение от 09.03.1978г. по дело 106/1977г. на Съда на ЕО. Така приемат и българските съдилища в редица свои актове: Решение № 6522 от 22.10.2018г. по в. гр. д. № 1061/2018г. на СГС; Определение № 2514 от 23.05.2018 г. по в.ч. гр. д. № 407/2018г. на ОС- Благоевград; Решение № 95 от 31.05.2018г. на ОС - Добрич по в.т.д. № 95/2018г. и др. О-е №1371/15.09.2023 г. по в.гр.д. № 616/2023 г. по описа на ПлОС и др./.

Предвид гореизложеното, и съобразявайки фактическата и правна сложност на делото, за осъществяването от адв.К. Б. и адв. Е. К. безплатна правна помощ на ищеца И. И. в настоящото производство, ответникът ***“ *** ЕИК *** следва да бъде осъден да заплати ***ско възнаграждение за

един *** в размер на 480 лева, дължимо общо на двамата пълномощници, осъществили безплатната правна помощ, като плащането е при условия на разделност – по равно.

С оглед изхода на делото, на осн. чл. 78, ал.1 ГПК, ответникът по насрещния иск И. Е. И., ЕГН ***** следва да бъде осъдена да заплати на ищеца по насрещния иск „***“ *** ЕИК ***, направените по делото разноски: 100 лева за държавна такса, 480 лева за ***ско възнаграждение, 200 лева за съдебно-счетоводна експертиза.

По изложените съображения Районен съд-Плевен

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. Е. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, обл.Плевен, ул. „***“ № *** против „***“ *** ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, район „***“, жк. „***“ ул. „***“ ***, офис *** представлявано от А.Д.С., иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД **ЗА ПРОГЛАСЯВАНЕ НИЩОЖНОСТ НА ЦЕЛИЯ Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г.**, като противоречащ на закона /ЗПК, ЗЗП и ЗЗД/, **КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.**

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА на осн. чл. 26, ал.1 ЗЗД, клаузата на §7 от Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г. *„В случай, че независимо от изразеното от Потребителя преди отпускане на кредита съгласие за предоставяне на обезпечение, Потребителят не представи в срок някое от обезпеченията по §6 от Договора и не упражни правото си на отказ от Договора, Страните приемат, че за Кредитора настъпват вреди от намаляване на кредитоспособността на Потребителя, свързани с предприемане от Кредитора на нарочни мерки за регулиране на финансовия риск, и затова Страните се съгласяват, че Потребителят заплаща на Кредитора обезщетителна неустойка в размер на 644,70 лева, платима на 10 равни части в размер на 64,47 лева, на падежите по §3 по –горе заедно със съответната погасителна вноска, като общият размер на месечните плащания на всеки съответен падеж от Договора е в размер на 184,29 лева“*, платими на посочен в табличен вид вноски и падежи, сключен между И. Е. И. с ЕГН *****, с постоянен

адрес: с.***, обл.Плевен, ул. „***“ № *** и „***“ *** ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, район „***“, жк. „***“ ул. „***“ ***, офис *** представлявано от А.Д.С., поради противоречие на горепосочената клауза с добрите нрави и закона / ЗЗП и ЗЗД/.

ОТХВЪРЛЯ предявения от И. Е. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, обл.Плевен, ул. „***“ № *** против „***“ *** ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, район „***“, жк. „***“ ул. „***“ ***, офис *** представлявано от А.Д.С., иск с правно основание чл.26, ал.1 ЗЗД за ПРОГЛАСЯВАНЕ НИЩОЖНОСТ НА КЛАУЗАТА на §1 от Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., регламентираща: „*лихвен процент в размер на 41,16%*“, КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.

ОСЪЖДА на осн. чл.79 вр. чл. 86 вр. чл.240 ЗЗД вр. чл. 9 ЗПК И. Е. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, обл.Плевен, ул. „***“ № 2 ДА ЗАПЛАТИ на „***“ *** ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, район „***“, жк. „***“ ул. „***“ ***, офис *** представлявано от А.Д.С., **сумата от 405,86 лева** главница /вноски от № 7 – частично, до № 10 включително по погасителния план/, по Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., сключен между И. Е. И. с ЕГН ***** и „***“ *** ЕИК ***, за периода от 19.12.2022г.-19.03.2023г., ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от завеждане на насрещната искова молба-21.07.2023г., до пълното погасяване на вземането, както и сумата от **23,31 лева**, представляваща изискуема договорна лихва, по Договор за потребителски микрокредит от разстояние от 19.05.2022 г., сключен между И. Е. И. с ЕГН ***** и „***“ *** ЕИК ***, дължима за периода от 19.01.2023 г. до 19.03.2023 г. (вноски от № 8 до № 10 включително по погасителния план), ведно с дължимата законна лихва за забава, считано от завеждане на насрещната искова молба-21.07.2023г., до пълното погасяване на вземането, като до пълния размер претендирана лихва от 23,32 лева **ОТХВЪРЛЯ ИСКА КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН И НЕДОКАЗАН.**

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК, „***“ *** ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, район „***“, жк. „***“ ул. „***“ ***, офис *** представлявано от А.Д.С. **ДА ЗАПЛАТИ** И. Е. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, обл.Плевен, ул. „***“ № *** разноси в размер на **50**

лева за държавна такса.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.3 ГПК И. Е. И. с ЕГН *****, с постоянен адрес: с.***, обл.Плевен, ул. „****“ № *** **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ *** ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, район „****“, жк. „****“ ул. „****“ ***, офис *** представлявано от А.Д.С. **сумата от 100 лева за държавна такса, 480 лева за ***ско възнаграждение, 200 лева за съдебно-счетоводна експертиза.**

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал.2 от ЗА, вр. с чл.78, ал.1 от ГПК, „****“ *** ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.София, район „****“, жк. „****“ ул. „****“ ***, офис *** представлявано от А.Д.С. **ДА ЗАПЛАТИ** на *** К. И. Б. с ЕГН ***** и *** Е. К. К. с ЕГН *****, адрес на упражняване на дейността за двамата пълномощници: гр.София, ул. „****“, №*** ет.*** офис партер, **сумата от 480лева**, представляваща ***ско възнаграждение за оказаната по производството безплатна правна помощ на ищцата И. И., платима при условия на разделност и по равно на двамата пълномощници.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Окръжен съд-Плевен, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____